

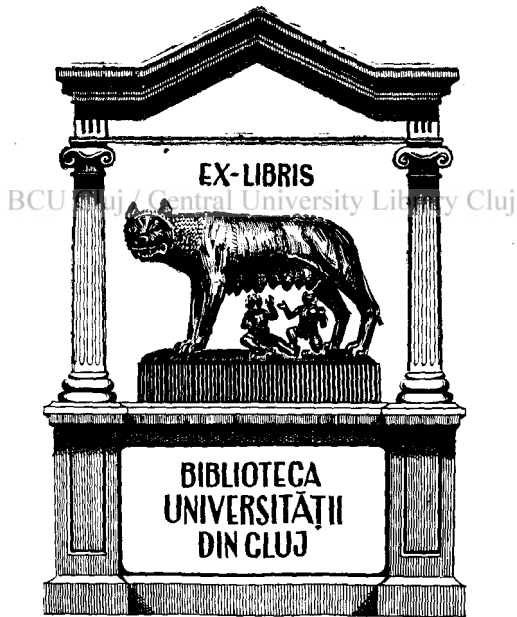
345942

COMUNIȘTII
ȘI
PROPRIETATEA PARTICULARĂ

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST ROMAN

1 9 4 6

Proletari din toate țările uniți-vă!

COMUNIȘTII
ȘI
PROPRIETATEA PARTICULARĂ

EDITURA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

1 9 4 6

„Noi comuniștii ne spunem: poporul român sărac vrea să fie în țară bogată popor bogat”.

Top. ANA PAUKER

Mult timp elementele reacționare au încercat să-i înfățișeze pe comuniști ca pe cei mai răi dușmani ai proprietății. În parlament, în presă, la întrunirile publice, în școli, în biserică, în armată, se susținea cu nerușinare: „comuniștii vor să desființeze proprietatea individuală sub orice formă”.

Această legendă reacționară și altele încă, erau răspândite mai ales atunci când muncitorii, în frunte cu Partidul Comunist, luptau pentru a respinge atacurile ce se puneau la cale împotriva poporului. Sunt încă vii în amintirea tuturor, de pildă calomniile împotriva comuniștilor în timpul luptelor dela Grivița din 1933. Sunt încă și mai vii, calomniile îndreptate împotriva Partidului Comunist în ajunul și în timpul războiului tâlhăresc împotriva Uniunii Sovietice. Atunci când aceste mijloace se dovedeau insuficiente, intra în joc jandarmeria, poliția, siguranța reacționară. Comuniștii luau drumul pușcării.

Până la urmă, cuvântul comuniștilor a ajuns totuși la urechile marilor mase populare. Azi poporul poate afla ce vor comuniștii. Dar forțele reacționare, — Maniu, Brătianu și slugile lor credincioase, — în încercarea lor disperată de a întoarce înapoi roata istoriei, continuă să răspândească tot felul de calomnii. Ei scot din arsenalul cu minciuni al propagandei anti-comuniste toate armele de care s’au folosit și în trecut. Și una din aceste arme este tocmai minciuna privitoare la „desfiin-

țarea de către comuniști a proprietății individuale, sub orice formă”.

În acelaș timp ei caută să se prezinte, ca apărători ai proprietății.

Intr'adevăr atât „istoricii” de astăzi, cât și strămoșii lor, au apărat și au întărit proprietatea particulară, dar pe aceea a moșierilor, a bancherilor și a marilor trusturi stăpânite de dușmanii democrației.

„Apărarea proprietății individuale” a însemnat și înseamnă și azi — pentru istorici — apărarea pământurilor moșierești.

„Consolidarea proprietății individuale” a însemnat și înseamnă și azi — pentru istorici — consolidarea stăpânirii familiei Brătianu asupra Băncii Naționale și a celorlalte bănci mari.

„Prosperitatea proprietății private” înseamnă pentru istorici prosperitate pentru marile trusturi reacționare.

„Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor” a spus Tudor Vladimirescu.

„Istoricii” însă au apărat proprietatea particulară tocmai a „tagmei jefuitorilor”.

În ceea ce privește „norodul”, ei au jefuit pe țărani de pământ, i-au jefuit prin biruri insuportabile, prin camătă, prin bănci și au umplut temnițele cu țărani, pentru simplul motiv că aceștia au cerut dreptul la o bucată de pământ, dreptul la proprietate. Ei au acaparat avutul și proprietatea a milioane de țărani, a mii și mii de meseriași. Iar pe muncitori, fie manuali, fie intelectuali, i-au ținut în mizerie neagră. Trecutul ne arată aceasta !

Și tot trecutul ne arată că Partidul Comunist Român, atât de hulit de moșieri, a luptat pentru ca țăranul să capete pământ; a luptat pentru proprietatea țăranului, a meșteșugarului, a micului comerciant, a luptat, ca nimeni altul, pentru îmbunătățirea vieții maselor largi.

CUM AU DISTRUS „ISTORICII“ VECHI ȘI NOI PROPRIETATEA PARTICULARĂ

Dealungul frământatei istorii a poporului român, lupta pentru libertate, pentru o viață mai bună, s'a împletit cu lupta țărănimii pentru pământ și pentru eliberare de sub jugul moșieresc.

Vreme de veacuri, țărănimea a fost jefuită în modul cel mai sălbatec, roadele muncii sale erau însușite de boeri, de moșieri, iar ea nu a cunoscut decât truda, dijma și birul.

Iată cum descria Nicolae Bălcescu situația țăranilor, la începutul secolului al XIX-lea, în Principatele Române :

„Aceste regiuni, hambare ale atâtor popoare, pe care Turcii, în limba lor plină de imagini, le numeau „Grădina Stambulului”, nu au asemănare în Europa și par a fi pentru aceasta ceea ce Valea Mississipi este pentru America.

Iar călătorul, în fața acestei priveliști frumoase, nu se poate opri să strige : Fericită țară ! Fericit popor pe care Providența l-a dăruit cu grădina aceasta surăzătoare !

Inșelătoare aparențe — care nu întârzie să se risipească ! O fantomă palidă, cuprinsă de friguri, slabă, acoperită cu zdrențe, iese de sub pământ ; streinul, cuprins de un sentiment dureros, se întreabă dacă are dinainte un chip omenesc sau vreo altă vietate, necunoscută științei. Doar într'un târziu, descoperă în aceste trăsături slăbite urma unei mari și nobile obârșii ; surâsul amar care abia i se schițează pe față, privirea tristă, dar tot mândră, care din când în când se ridică spre cer, trădează o suferință nedreaptă, împotriva căreia această privire și acest surâs par că protestează. Șovăind între milă și dispreț, aflând că această jalnică ființă este locuitorul și cultivatorul frumoasei grădini pe care o admirase cu puțin înainte, călătorul este înclinat să creadă că poporul din aceste părți este cel mai sărman, cel mai degradat, sau cel mai nefericit, cel mai asuprit dintre popoare ; și pentru a-și risipi bănueliile, dă fuga la orașe.

Ce contrast ! Acolo, în loc de locuințe, gropi sub pământ

și mizerie... aici, palate, trăsurile strălucitoare, un lux care-ți ia ochii; te-ai crede într'un oraș industrial, din cele mai înfloritoare. Care este izvorul acestui lux, acestei bogății? De unde această măreție a orașelor? Iată întrebarea pe care ți-o pui.

Când afli că tot luxul acesta este adus din străinătate, că în aceste orașe nu se fabrică nimic, când afli că singurul muncitor producător de bogății este țăranul, că cel care trăește sub pământ durează aceste palate, că descultul supus tuturor intemperțiilor anotimpurilor produce diamantele, vestmintele bogate care îmbracă pe orașeni și plătește trăsurile care le plimbă trândăvia; când afli că cel care nu are altă hrană decât un boț nesănătos de mălai, puțin lapte și fascle, furnizează oșpețele strălucite și belșugul orașelor, că acest unic producător este neîncetat despuiat și despuiat pe deplin, de aceiași oameni, când în numele Statului, când în numele proprietății; când afli că cel care nu posedă *nimic*, nici drepturi, nici avere, nici chiar proprietatea brațelor lui, cea dintâi și cea mai sfântă dintre proprietăți, plătește dări cu banii, cu munca și cu persoana lui, în vreme ce acei cari posedă *totul*, pământul, capitalul, drepturile și Statul, nu plătesc absolut nimic, nu contribuie cu nimic la bogăția obștească; atunci, firește, streinul, oricât de nepăsător ar fi, nu se poate opri de a înfieră această lipsă desăvârșită de dreptate, de a se indigna împotriva acestei clase parazitare care sugă prin toți porii sângele acestui popor desmoștenit".

Așa trăia poporul sub stăpânirea „istoricilor” din acele vremuri!

Dar țăranul n'a fost numai vita de muncă supusă a boerului.

El a fost dealungul vremii și luptător împotriva asupritorilor săi, luptător pentru drepturile sale.

A luptat în Ardeal, sub conducerea lui Doja; a urmat apoi răscoala condusă de Horia, Cloșca și Crișan; apoi cea din 1821, în frunte cu Tudor Vladimirescu, iar luptătorii dela 1848 înscrisiau în programul lor, printre revendicările cele mai arzătoare ale poporului român, împroprietărirea țăranilor, emanciparea clăcașilor. Proclamația dela Islaz pune la loc de frunte împroprietărirea țăranilor:

„Sărăcii, sătenii, plugarii, hrănitorii orașelor, fiii patriei cei adevărați ce au purtat greutățile țării prin munca lor de atâtea veacuri, au lucrat moșiile și le-au îmbunătățit, au hrănit pe strămoșii proprietarilor, pe moșii lor, pe păruții lor, pe acești proprietari înșiși și au drept înaintea generozității proprietarilor, înaintea dreptății patriei; își cer o părticică de pământ îndestulată pentru hrana familiei și vitelor sale, părticică răscumpărată de atâtea veacuri cu sudorile lor”.

...Răscoale țărănești în 1876, în 1881, în 1888, în 1894... răscoala din 1907 ; toate aceste bătălii s'au dus sub aceeași lozincă : *pământ și libertate*.

Cu ce au răspuns boerii la această luptă dreaptă a țărănilor ?

La cerințele drepte ale țăranilor de a avea proprietatea pământului, boerii au răspuns cu gloanțe și cu închisori. Miile de țărani căzuți în luptă și zecile de mii de orfani și văduve dovedesc aceasta, iar documentele ne stau mărturie a crimelor odioase făcute de moșieri.

Chiar atunci când ei au cedat ceva, sub presiunea luptelor poporului, ei s'au gândit dela început la mijloacele pe care le au, pentru a smulge din nou ceea ce au dat și pentru a băga din nou pe țărani cu capul în jug. Așa a fost în trecut, când boerii au fost nevoiți să dea câte puțin pământ țăranilor, — au căutat să le pună condițiuni atât de grele, încât viața țăranilor nu s'a schimbat, ci dimpotrivă a devenit și mai obidită.

Așa s'a întâmplat la 1864, când sub influența reformelor din țările vecine și a răscoalelor țărănești, Cuza Vodă și Mihail Cogălniceanu au făcut prima lege de reformă agrară. Din cele aproape 470.000 de familii țărănești, numai 72.000 familii au primit pământ. Cu totul, țăranii au primit un sfert din pământul de muncă ce li s'ar fi cuvenit, și pe lângă aceasta au primit loturi din pământul cel mai rău, departe de locuință.

Prin legea domnitorului Cuza s'a stabilit ca țăranii cari au primit pământ prin improprietărire, să-l plătească în termen de 15 ani. Dar cei cari au aplicat legea — după alungarea lui Cuza, — deoarece ei înșiși erau moșieri, au făcut în așa fel

încât țăranii au plătit sume foarte mari. Țăranii au plătit pentru un sfert din pământ cât ar fi trebuit să plătească pentru tot pământul.

Iar doi ani mai târziu, în 1866, amândouă partidele care erau pe atunci, atât cel liberal de sub conducerea Brătienilor, cât și cel conservator — unite în scopul lor de a menține țăranimea română în robia moșierilor conservatori și liberali deopotrivă — votează „legea învoelilor agricole”, îndreptată în întregime împotriva țăranilor. Iată cum e descrisă situația țăranimii, la câțiva ani după reformă :

„Lipsiți de pământ, țăranii lucrau în dijmă pe pământurile proprietarilor. Dijma oficială era una și una, adică pentru un număr de pogoane lucrate pentru el, țăranul avea obligația să lucreze — cu sămânța și inventarul lui — un număr egal pentru proprietar sau arendaș. Pretutindeni însă, pogoanele lui erau micșorate și ale proprietarilor mărite. Țăranii erau înșelați la măsurătoare într'un chip scandalos, sub ochiul îngăduitor al autorităților, dela care nu căpătau niciodată dreptate.

În afară de acest abuz, învoelile prevedeau încă o sumedenie de prestații, toate datorate de țăran gratuit și cu precădere, prestații care, foarte adeseori, îi puneau în neputința de a-și face pe pământul lui muncile la timp. Grâul țăranului se scutura, porumbul lui îl apuca zăpada, pe când el era obligat să muncească pentru proprietar sau arendaș.

În sfârșit, ceace mai ales constituie o formă de exploatare barbară, pretutindeni se practica sistemul rușfeturilor.

Din tot produsul micii lui gospodării, țăranul era obligat să dea tot ce era mai bun proprietarului și arendașului : atâtea ouă pe an, atâtea pui de găină, atâtea kilograme de unt, mușchii și limba porcului la Crăciun, mielul la Paște, etc. etc. Iar neîndeplinirea acestor multiple obligații avea pentru țăran urmări catastrofale căci nu mai era primit la învoială și prin urmare era condamnat să-și ia lumea în cap cu întreaga lui familie”.

Cu toate măsurile sângeroase luate de boeri, răsvrătirile țărănești s'au ținut lanț, culminând cu răscoalele din 1907.

Guvernul liberal în frunte cu Brătienii — cari erau mari moșieri — a înecat în sânge, odată mai mult, răscoala.

După cifra dată chiar de guvernul Brătienilor, au fost împușcați atunci peste unsprezece mii de țărani. Adevărul este că în timpul răscoalelor din anul 1907, cât și în timpul represiunilor sângeroase ce au urmat, peste douăzecișicinci de mii de țărani au fost omorâți și schingiuiți.

Care era starea proprietății țărănești în preajma războiului din 1916—1918 ? O situație de mizerie neagră, în care țărăni n'aveau aproape nici un fel de proprietate.

Cinci mii de mari proprietari stăpâneau 4 milioane hectare, în timp ce 900 de mii de familii țărănești dețineau 3 milioane ha. Iar exploatarea țăranului, condițiile în care se încheiau contractele de muncă, cele de arendă și dijmă, erau tot mai nemiloase.

A venit apoi războiul din 1916. Opt sute de mii de oameni au murit, din care desigur că cei mai mulți au fost țărani.

Cu amintirea revoltelor din 1907, sub presiunea luptelor muncitorești și țărănești, partidul liberal a fost silit să facă reforma agrară. Legea reformei agrare decretată în 1918 a fost târăgănată și a căpătat formă definitivă abia în 1921. Moșierii au avut astfel timpul necesar să aranjeze trecerea proprietăților ce trebuiau să fie supuse exproprierii, pe numele soției, copiului, iratei, etc.

Această reformă nu numai că n'a creat „mica proprietate țărănească”, atât de proslăvită de către „istorici”, dar cecece li s'a dat țăranilor cu o mână, li s'a luat cu cealaltă. Nici până în anul 1940 zeci de mii de țărani n'au primit pământul prevăzut în reforma din 1921.

În afară de aceasta, legea prevedea că țăranilor împroprietăriți cari nu vor plăti primele patru rate din prețul pământului, li se va lua pământul înapoi. Cum mulți dintre țărani erau oameni săraci, ei și-au vândut vitele de muncă pe care le mai aveau ca să poată plăti pământul ; dar în felul acesta nu au mai avut cu ce să-l muncească, și astfel pământul li s'a luat

înapoi și au fost lăsați mai săraci ca înainte. Au început apoi „revizuirile”.

Iată cum descrie gazeta „România” din Octombrie 1942, organul partidului Național Român al lui Maniu, abuzurile săvârșite de guvernul liberal:

..Normal ar fi ca țăranul care și-a plătit integral lotul, să se bucure de deplina lui stăpânire. Așa se petrec lucrurile aiurea, nu la noi și nu sub ocârmuirea liberală.

S'au început tot soiul de „revizui” ; s'au micșorat loturile sătenilor cari le-au plătit integral pentru a fi împrumătați favoriții regimului, iar culmea, unii, deși în drept a fi împrumătați, deși și-au plătit lotul în întregime, au fost pur și simplu șterși dela împrumătare, li s'au luat loturile, notați bine aceasta, plătite, pentru ca să se dea dezertorilor și tuturor acelor cari nu cad sub prevederile legii agrare. Astfel au fost omiși dela împrumătare orfani de război, soldați foști luptători pe front și văduve ale celor uciși în război...

Ceeace e cu adevărat uimitor, e că s'a refuzat sătenilor înapoierea banilor pe care i-au plătit pentru loturile din care au fost scoși. Așa că ne găsim cu săteni rămași fără pământ, fără bani și fără vite. In gospodăria țăranului s'a produs o schimbare în rău.

A fost pur și simplu săracit printr'o operație care poartă toate caracterele marii excocherii”.

Dar dacă aceasta era opera liberalilor brătieniști, apoi nici Maniu nu s'a lăsat mai prejos. Intreaga operă guvernamentală și de legiferare în chestiunea agrară a guvernelor patronate de Maniu a tins spre un singur țel : exploatarea plugărimii și sărăcirea completă a țăranimii. Astfel, în anul 1930, când partidul lui Maniu era la putere, Mihalache vine cu o lege prin care se dădea țăranilor libertatea de a-și vinde pământul căpătat prin reforma agrară dela 1921.

Mii și zeci de mii de țărani au fost nevoiți să-și vândă puținul pământ pe care-l aveau, pentru a-și putea plăti datoriile în care erau văriați până în gât, pe la bănci și cămătari. Procen-

mul pământului vândut în urma legii Mihalache atinge proporția de 40% din totalul pământului căpătat prin împrăștiere.

Tot prin anul 1930, în timpul catastrofei scăderi de prețuri la grâne pe piața mondială, guvernarea țărănistă a venit cu celebra lege zisă a „valorificării cerealelor”. Lansată cu surle și cu tobe, legea trebuia să ridice prețul cerealelor, să aducă „fericirea” țaranului. Dar datorită complicității guvernului marxișt cu exportatorii, n'a dus decât la îmbogățirea acestora din urmă.

Apoi a venit legea de protecție vamală pentru uneltele agricole fabricate în țară, care a determinat scumpirea uneltelei și mașinilor trebuitoare agriculturii.

Apoi combaterea oricărei legi de reprimare a cametei care se deslănțuise cu atâta furie asupra plugărimii. Dobânzile impuse de bănci ajunseseră celebre în toată lumea sub denumirea de „dobânzi balcanice”. În 1934, aproape 60% din pământurile țărănești urmau să fie scoase în vânzare.

Iar în ceea ce privește impozitele, sunt concludente cele scrise de oficiosul brătienist „Viitorul”, din 15 August 1933: „Fiscul vinde cu toba, pe nimic, recolta țaranilor și agricultorii nu mai găsesc nici un cumpărător pentru produsele lor”.

Iată numai câteva din „realizările” istoricilor, cari azi se pretind apărători ai proprietății plugărimii.

Aceeași politică față de proprietatea țaranilor au dus-o și aliații de totdeauna ai „istoricilor”, legionarii. Ei au lansat lozinca înșelătoare „omul și pogonul”. Cu astfel de promisiuni și făgădueli mincinoase s'au prezentat legionarii în fața plugarilor în 1937, fiind în cartel electoral cu Iuliu Maniu și Gh. Brătianu.

Cu „omul și pogonul” au încercat să zăpăcească mințile plugarilor și adevărul a eșit la iveală în 1940—1941, în timpul dictaturii legionaro-antonesciene, când nu au mai suflat nici un cuvânt despre împărțirea pământului la țărani, nici un cuvânt despre pogoane; iar când țararii moldoveni de pe moșiile ministrului de externe legionar Mihail Sturdza au cerut pământ, li s'au dat ani grei de închisoare.

Care a fost rezultatul guvernărilor istorice?

În 1930 numărul agricultorilor fără proprietate era de 700.000; iar în 1936 erau în România peste 1.350.000 de țărani fără pământ, adică fără proprietate.

După 20 de ani dela promulgarea legii de reformă agrară, situația țărănimii era și mai rea decât înainte de primul război mondial. Prin politica de jaf a istoricilor, țăraniii sărăciseră și mai rău. Lipsiți de vite de muncă, de unelte și de credit, o parte din țăraniii săraci și mijlocași nu au putut să se ridice la o situație mai bună, iar alții au pierdut și mica lor proprietate, puținul pământ ce-l aveau fiindu-le luat de cămătari sau bănci.

Dacă ne luăm chiar după statisticile incomplete și neexacte din 1941, care ne dau totuși o indicație asupra situației, în afară de țăraniii complet lipsiți de pământ, din totalul de 2.259.000 proprietăți agricole din România, mai mult de jumătate cuprinde proprietăți sub 3 ha., din care circa 225.000 gospodării aveau mai puțin de un pogon de pământ. Dimpotrivă, 215 moșieri mari proprietari aveau mai mult de un milion de ha.

Iar țărănimea complet lipsită de proprietate era nevoită, pentru a putea trăi, să ia pământ dela moșieri muncindu-l cu brațele și uneltele ei. Condițiile în care se dădea pământul în dijmă nu difereau de cele din 1907.

Și când călăul Antonescu, sprijinit de Maniu și Brătianu, a venit la putere, a înrăutățit și mai mult situația țărănimii, prin politica lui servilă față de hitleristi; apoi i-a aruncat împotriva Uniunii Sovietice, spunându-le:

„Cei cari se consideră îndreptățiți la împroprietărire vor primi pământ în zonele cucerite...”

600.000 de tineri români au mușcat din țărâna Uniunii Sovietice, unde fuseseră trimiși să moară pentru îmbogățirea „istoricilor” și pentru salvarea moșiilor boeresti.

A venit 23 August 1944. După răsturnarea dictaturii antonesciene, țăraniii au pornit din nou la luptă pentru zdrobirea moșierimii, pentru pământ.

Dar dacă până atunci țărănimea eșise înfrântă din atâtea

lupte, fiindcă fusese singură, după 23 August ea era condusă în luptă de un aliat puternic, de un aliat firesc: muncitorimea.

Cu dinții și cu ghiarele au încercat moșierii, reacționarii, legionarii, toți „istoricii”, să împiedice împroprietărirea țărănilor. Dar alianța muncitorilor și țăranilor, sprijinită de Partidul Comunist Român și celelalte forțe democratice din țară, a fost mai puternică.

La 14 zile după 6 Martie 1945, Guvernul democrat dr. Petru Groza legifera Reforma Agrară, *împroprietărirea țăranilor*, adică dezvoltarea și întărirea proprietății individuale a țăranilor.

* * *

Am văzut cum „istoricii” au jefuit și ruinat proprietatea țărăneasă. Dar, poate proprietatea micului întreprinzător, a meseriașului, a micului comerciant și industriaș să fi cunoscut o epocă de înflorire în timpul guvernărilor maniste și brătieniste?

Câteva date ne vor dovedi că cei ce au jefuit pe țărani, au ruinat și mica proprietate a meseriașului, a negustorului.

De după războiul din 1916—1918, numărul micilor meseriași se găsește la noi în continuu regres. Recensământul din 1941 dovedea că mica și mijlocia întreprindere scăzuseră numeric. În aceeași perioadă, întreprinderile monopoliste realizaseră un spor important ! În privința micului comerț, evoluția a fost aceeași ca și a micii proprietăți meșteșugărești.

Intocmai ca și țăranii, prizoniți și terorizați, tot așa și micii întreprinzători au fost prizoniți și terorizați de „istorici”, cari dețineau în mâinile lor întreaga viață economică a țării noastre.

Marii profitori au creat pentru micii meșteșugari și industriași astfel de condiții, încât să nu-și poată întreține deloc o zi la alta micul lor atelier ; mica lor prăvălie.

În timpul guvernărilor maniste, cari au adus în țară sărăcia și haosul economic, au fost loviți de criză în special micii meseriași, meșteșugarii, micii comercianți, zdrobiți de sarcini fis-

cale, lipsiți de credit, distruși și înghițiți de marile trusturi.

Urmărind listele falimentelor, ale vânzărilor de fonduri de comerț și ale lichidărilor de firme între 1929 și 1930, *cele mici și mijlocii ocupă primul loc*. În perioada guvernărilor maniste dintre 1929—1933 au fost protestate 1.570.929 polițe, în valoare de 23.895 milioane lei. Numărul falimentelor a crescut dela 4.234 în 1928, la 8.357 în 1931, iar concordatele au crescut dela 519 în 1929, la 3.141 în 1933.

Micul comerț a suferit în special căci scăderea producției, restrângerea consumului ca urmare a reducerii puterii de cumpărare a populației, datorită politicii antipopulare a guvernărilor maniste, lovea direct în această ramură economică.

Iar concurența pe care le-o făceau marile trusturi reacționare, a dus pe meșteșugari la dezastru.

Cercurile reacționare, preocupate de promovarea mării industriei la care erau direct interesate, refuzau creditul cerut de meșteșugărimi, iar atunci când îl acordau o făceau într'o disproporție totală cu rolul deținut de meserii în producție. Astfel, cea mai ridicată cotă acordată meseriașilor din scontul B. N. R. a fost în 1929 de 569 milioane lei, față de 13,8 miliarde acordate trusturilor și industriei mari.

În 1938 cifrele sunt de 68 milioane acordate meseriașilor, 17,9 miliarde industriei mari.

În 1941 s'au acordat mării industriei de 5,1/2 ori mai mari credite decât în 1929, pe când meseriașilor cu 60% mai puțin față de acelaș an.

A fost finanțată în special industria grea și o parte din industria textilă cu scopul de a le putea utiliza în războiul imperialist antisovietic, provocat de clica antonesciană, cu „binecuvântarea” și ajutorul complicilor lor, Maniu și Brătianu.

Iar acordurile economice cu Germania au dus la subjugarea vieții noastre economice de către hitlerism, slăbind astfel și poziția și importanța meseriașilor în procesul de producție.

Clicile reacționare dela noi aveau nevoie numai de marea industrie pentru sprijinirea războiului, iar meseriașii erau lipșiți de creație și materie primă.

Micilor meseriași și negustorilor ruinați, clica fascistă a lui Antonescu, de acord cu partidele „istorice”, le promitea exproprierea bunurilor evreești și posibilități de îmbogățire prin jaf, celor care acceptau aceasta, în Transnistria.

După 23 August, meseriașii — sărăciți de războiul hitlerist și de concurența marilor trusturi, jefuiți de fasciști, jefuiți de mării profitori, de speculanți — au fost împinși de forțele reacționare, care căutau să ducă țara la dezastru economic, să cumpere materia primă la prețuri negre, fiind astfel nevoiți să vândă materia transformată tot la prețuri negre. În felul acesta, reacțiunea căuta să provoace inflația, din care meseriașul, micul negustor, nu pot câștiga nimic altceva decât sărăcia, foamea, ruina.

* * *

Să mai vorbim de proprietatea muncitorilor sub „istorici”, de „înfăptuirile” în legătură cu muncitorii manuali și intelectuali, cărora zeci de ani partidele „istorice” le-au fluturat ca o momeală, promisiunea construirii de locuințe ?

Nimeni n'a uitat de „grija părintească” a „istoricilor”, față de muncitorime. Șomaj, mizerie, curbe de sacrificiu. Iar locuințele ?

Ne este încă viu spectacolul : o încăpere mică, în care se gătește, se doarme, se mănâncă, unde toată familia doarme pe un pat de scânduri și plita sau vatra desmorțită cu câteva vreascuri, răspândește un fum înecăcios. În casă intră apa când vin ploile. Pereții sunt mucegăiți de umezeală...

Iată proprietatea particulară a muncitorilor, sub „istorici”.

Iar intelectualii, lipsiți de ocupație sau întrebuințați în ramuri de producție pentru care nu aveau pregătirea necesară, erau ținuți de către „istorici” într'o situație materială dezastuoasă, atunci când nu vroiau, prin vânzarea conștiinței lor, să se înhame la jugul Statului reacționar.

* *

Iată faptele. Iată-i pe vajnicii „apărători” ai proprietății particulare. Iată cum cei cari vorbind de „sfânta proprietate particulară”, nu numai că nu au apărat proprietatea particulară a maselor largi, dar au dus-o la ruină, au distrus-o chiar și acolo unde reușise să se infiripeze.

Cu drept cuvânt se poate spune că astăzi reacțiunea strigă ca și hoțul care se simte descoperit: „prindeți hoțul!”.

* * *

Când, la 1848, pe câmpia Islazului, poporul a proclamat necesitatea împrumțării țărănilor, a emancipării clăcașilor, alături de țărani răsculați erau și „ciocănarii”, „tabacii”, „mărginașii” — muncitorimea din acea vreme.

Astfel, în acele lupte ale poporului român pentru democrație, muncitorii se găseau alături de țărani. Dacă „istoricii” din acea vreme au împiedicat atunci și realizarea acestei năzuinți, muncitorimea, așezându-se în fruntea maselor populare, a înscris-o pe steagul ei de luptă pentru libertate, pentru o viață mai bună a întregului popor.

În timpul răscoalelor țărănești din 1907, muncitorimea, al cărei partid nu avea încă o concepție limpede, a acționat totuși. S'a alăturat țărănilor în multe locuri și i-a ajutat în lupta lor.

După primul război mondial, Partidul Comunist Român s'a așezat în fruntea luptei pentru libertate și pentru asigurarea unei mai bune stări materiale pentru muncitori, țărani și intelectuali, și-a pus ca sarcină esențială lichidarea urmelor de iobăgie și împărțirea pământului boerilor la țărani. Partid muncitoresc, Partidul Comunist a trecut în programul său revendicările drepte ale țărănimii, căci muncitorii care sufăr și luptă pentru a asigura poporului întreg o viață mai bună înțeleg cei dintâi suferințele și nevoile țărănilor.

Desființarea marilor moșii, împrumțărirea țărănilor săraci, înzestrarea lor cu inventar agricol, a fost o preocupare permanentă a Partidului Comunist, căci distrugerea proprietății moșierești însemna înlăturarea principalei stavili din calea

propășirii proprietății plugărimii și a întregului popor din România; însemna ridicarea poporului Român la o viață nouă și mai bună.

„Partidul Comunist din România a considerat și consideră reforma agrară drept cheia de boltă a dezvoltării progresive a României”, — spunea tov. Gh. Gheorghiu-Dej, Secretarul General al P.C.R., la primul congres liber al Frontului Plugarilor, în 1945.

Din adâncul celei mai negre ilegalități în care a fost ținut de guvernele reacționare brătieniste și maniste, timp de peste 20 ani, Partidul Comunist, partidul celor ce muncesc, n'a uitat nici o clipă cerințele drepte ale țărănimii de a-și înjgheba o proprietate. În timpul celei mai crunte împilări a fost alături de țărani și i-a chemat la luptă împotriva asupritorilor.

Prin presă, prin viu grai, Partidul Comunist n'a încetat să lupte pentru proprietatea țăranilor, împotriva moșierilor și abuzurilor lor, împotriva tuturor împilărilor. Iar la Congresul al III-lea rezoluția formula lupta pentru exproprierea moșiilor și împărțirea lor la țăranii fără pământ sau cu pământ puțin.

Cu toată teroarea, arestările, persecuțiile deslănțuite de „istorici”, Partidul și-a continuat lupta. În 1932, în rezoluția congresului al V-lea al P.C.R., care chema la luptă clasa muncitoare și pe toți cei ce muncesc, se lămurește odată mai mult poziția partidului nostru față de problema țărănească, față de proprietatea țăranilor.

Congresul pune problema luptei pentru exproprierea — fără despăgubiri — a pământurilor moșierești și împrăștierea țăranilor fără pământ și cu pământ puțin. El a pus problema sprijinului pe care țărănimea trebuie să-l primească în această luptă din partea clasei muncitoare, subliniind că Partidul trebuie să se așeze în fruntea acestei lupte.

În timp ce guvernările maniste duceau țărănimea la ruină și apărau interesele moșierilor, în timp ce maniștii ocroteau pe legionarii ce se prezentau în fața maselor țărănești cu lozinca demagogică „omul și pogonul”, Partidul Comunist mobiliza toate forțele sale în lupta contra moșierimii; iar în răstimpul

până la 23 August, Partidul Comunist Român nu a încetat nici un moment să considere desființarea moșierimii și împrăștierea țăranilor, lupta împotriva marilor bănci și trusturi reacționare ce ruinau proprietatea micului patron, drept probleme vitale pentru poporul român.

După dărâmarea dictaturii fasciste a lui Antonescu, P.C.R. a fost primul partid care a propus imediata împrăștiere a țăranilor, ca fiind cea mai arzătoare dintre sarcini și, laolaltă cu toate forțele democratice din țară, el a mobilizat masele populare în lupta împotriva moșierilor și a sprijinitorilor lor, Maniu, Brătianu și întreaga reacțiune.

În lupta care a urmat comuniștii au fost aceia cari, cu săptămâni înainte de venirea la putere a guvernului dr. Petru Groza, au format printre primii detașamente ce s'au dus la țară să întindă o mână prietenească țăranului, să-l ajute să se desrobească de sub jugul moșieresc și să se împrăștierească. Iar după 6 Martie, comuniștii au fost printre primii cari au trimis la țară sute de echipe de muncitori cari au dăruit și au reparat uneltele agricole ale plugărimii.

Partidul Comunist, pe care dușmanii îl prezintă ca distrugător al proprietății, a apărut și apără cu îndârjire proprietatea țăranului, a meșteșugarului, a micului comerciant, precum și proprietatea celor cari lucrează pentru refacerea și dezvoltarea economică a țării.

Comuniștii au fost acei cari, în cadrul platformei forțelor democratice, din Septembrie 1944, au sprijinit cu ardoare, în afară de înfăptuirea reformei agrare, și restabilirea libertății comerțului și a meșteșugului, libertate ce fusese îngrădită de Antonescu, în folosul nemților.

Comuniștii au luptat și luptă pentru *apărarea micii proprietăți țărănești, meșteșugărești și a micilor comercianți, precum și a proprietății tuturor celor ce înțeleg să lucreze nu numai în propriul lor folos, ci pentru folosul întregului popor, pentru refacerea și dezvoltarea economică a țării.*

Comuniștii au fost în primele rânduri ale maselor populare în lupta împotriva clicilor istorice, cari, sabotând producția, sa-

botând refacerea țării, încercau odată mai mult să ruineze mica proprietate, să sărăcească întregul popor.

La Conferința Națională din 1945, Partidul Comunist și-a pus ca țel principal găsirea celor mai bune mijloace pentru reconstrucția țării în folosul maselor largi.

Cu o limpezime de cristal apare în rezoluția Conferinței P.C.R. grija pentru prosperitatea proprietății particulare, pentru o viață mai bună pentru toți cei ce muncesc. Rezoluția spune :

„De rezultatul alegerilor depinde:

ca țăranii să poată lucra în liniște și culege roadele de pe ogorul lor, ca muncitorii să-și mențină libertățile și drepturile cucerite și să-și poată îmbunătăți traiul ;

ca meseriașii și micii comercianți să-și poată consolida proprietatea ;

ca intelectualitatea să poată valorifica din plin capacitatea lor de creațiune, să aibă o viață demnă și să poată lucra pentru dezvoltarea culturii noastre naționale;

ca întreprinzătorii, cari se încadrează în opera de refacere a țării, să-și aibă asigurată rentabilitatea”.

Și este cu totul natural ca Partidul Comunist Român să fie luptător hotărât pentru apărarea proprietății celor ce muncesc. Căci comuniștii au o veche tradiție de luptă și jertfe pentru apășirea poporului român. Și Comuniștii știu că nu poate exista prosperitate decât într'o Românie democrată, în care proprietatea țăranului, a meșteșugarului, a micului negustor să fie asigurată și să înflorească, o Românie în care muncitorii manuali și intelectuali să aibă asigurate condiții demne de viață și muncă.

CE A REALIZAT GUVERNUL GROZA PENTRU INTĂRIREA PROPRIETĂȚII

Când la 6 Martie 1945, prin voința și lupta maselor largi, Guvernul dr. Petru Groza la care participă și comuniștii lua

în mâini cârma țării, poporul român avea, pentru prima oară, un guvern cu adevărat democrat, un guvern al poporului.

Încă din primele zile, guvernul de concentrare democratică a pornit să înfăptuiască o serie de reforme, menite să ducă poporul pe drumul îndeplinirii. Iar comuniștii din sânul guvernului au sprijinit din toate puterile realizarea acestor reforme.

Astfel, 14 zile după venirea la putere, guvernul Groza a legiferat Reforma Agrară. Alianța țăranilor cu toate forțele democratice ale țării a fost mai puternică decât moșierimea și sprijinitorii ei, cari au luptat ca fiarele pentru a nu scăpa prada din ghiare. Luptă grea a dus Partidul Comunist împreună cu celelalte partide cu adevărat democratice, împotriva maniștilor și brătieniştilor, cari s'au străduit din răzputeri să împiedice împroprietărirea țăranilor. Dar istoricii au fost învinși, țăranii au devenit proprietarii pământului muncit de ei. Iar guvernul Groza a luat toate măsurile ca să nu se mai repete ceea ce s'a întâmplat după reforma din 1921; a luat toate măsurile ca proprietatea țărănească să nu se mai întoarcă în mâna moșierilor. Căci prin reforma din 1945, puterea moșierilor a fost zdrobită, luându-li-se pământul până la 50 ha. și aceasta fără plată deoarece — după cum proclama poporul încă la 1848 — pământul a fost „răscumpărat de atâtea veacuri cu sudorile țăranilor”.

Li s'a luat moșierilor și inventarul agricol, din care s'au format stațiuni de mașini agricole pentru munca pământului. Pământul va fi astfel muncit mai bine și va produce mai mult. Aceasta va duce la întărirea și belșugul gospodăriilor țărănești.

Partidul Comunist împreună cu partidele care alcătuiesc guvernul dr. Petru Groza sunt hotărâte să ducă la bun sfârșit opera începută odată cu venirea lor la putere la 6 Martie 1945, și de aceea au pus toate mijloacele lor laolaltă, pentru a asigura victoria democrației în alegeri.

Blocul Partidelor Democratice, în care este încadrat și Partidul Comunist Român, se prezintă în fața alegătorilor nu cu promisiuni deșarte, ci cu un program precis, a cărui aplicare a

fost începută cu mult înainte și este în curs în momentul de față.

Platforma-Program reprezintă desăvârșirea cuceririlor democratice, asigurarea bunei stări economice a poporului român, consolidarea și înflorirea proprietății maselor largi ale poporului român și a naționalităților conlocuitoare.

Astfel Platforma-Program prevede că GOSPODĂRIA ȚĂRĂNEASCĂ, având la bază *proprietatea individuală asupra pământului*, va fi apărată și întărită. Se vor înmâna titluri de proprietate în timpul cel mai scurt noilor împroprietăriți. Insuși faptul că în ziua de azi aceste titluri de proprietate au început a fi înmânate, dovedește clar că acest program nu conține vorbe goale.

Se va împiedica trecerea pământului din mâinile țăranilor în cele ale speculanților sau cămătarilor, cum s'a întâmplat în trecut, acordându-se țăranilor credite eftine și pe termen lung. Țăranilor săraci, cari nu au fost împroprietăriți prin reforma agrară, li se vor da loturi de casă din pământul disponibil, proprietatea Statului sau a comunei, și li se vor face înlesniri pentru construirea caselor. Se vor crea posibilități pentru noi împroprietăriri, prin asanarea terenurilor degradate și inundaibile care reprezintă aproape 1/2 din terenurile cultivabile.

Dar, se vor găsi unii nedumeriți cari vor întreba : e amenințat oare așezământul proprietății țărănești asupra pământului? Socoate cineva că dreptul plugarului asupra ogorului său și al familiei sale ar putea fi primejduit dincotrova? Spre a răspunde unor asemenea întrebări, n'avem decât să ne aducem aminte de lupta grea pe care au trebuit s'o ducă partidele democratice pornite să înfăptuiască reforma agrară, împotriva piedicilor ridicate în calea lor de către moșieri și de partidele care au luat apărarea moșierimii. Luni de zile după apariția legii reformei agrare, ele au trebuit să facă față uneltirilor și nelegiuirilor, prin care Maniu, Brătianu și oamenii lor se sileau să-i întârzie și să-i îngreueze înfăptuirea.

Cine să mai creadă deci că dacă ar avea cândva puțința, Maniu și Brătianu ar șovăi să nimicească proprietățile țărănești

înfiripate sau mărite pe temeiul reformei agrare ? Și cine se mai îndoiește că moșierii maniști și brătienști nu s'ar mulțumi să se oprească la atât, ci ar jertfi poftii lor de huzur și proprietățile înfiripate sau mărite după reformele agrare mai vechi ?

Nu degeaba Platforma-Program a Partidelor Democratice prevede că : „Se va împiedica trecerea pământului din mâinile țăranilor în cele ale speculanților sau cămătarilor, acordându-se credite accesibile plugarilor, — credite eftine pe termen lung”.

Tocmai de aceea Platforma cere ca Banca Națională a României să treacă din mâinile cămătarilor și speculanților brătienști în acelea ale statului democrat.

Că proprietatea țărănească trebuie apărată, ne-o dovedește cu prisosință atitudinea ziarelor maniste și brătieniste, unde mai pe față sau mai pe ocolite se susține că proprietatea moșierească ar fi mai priincioasă țării decât proprietatea țărănească, pe care deci ea ar fi îndreptățită s'o înlocuiască. Așadar, gospodăria țărănească, proprietatea țărănească are dușmani neînduplecați în maniști și brătienști, împotriva cărora ea se cere „apărată și întărită”, așa cum spune Platforma-Program a Blocului Partidelor Democratice.

Or, a apăra și a întări proprietatea țărănească, împotriva acelor care urmăresc s'o înăbușe și s'o dărâme, înseamnă, așa cum spune Platforma-Program, încheierea neîntârziată și desăvârșită a muncii de aplicare a reformei agrare, prin înmânarea titlurilor de proprietate noilor împrumutări ; înseamnă așezarea dreaptă a impozitului agricol, în așa fel încât micile gospodării țărănești să aibă de plătit biruri cât mai mici în vederea unei temeinice înzestrări a gospodăriilor lor ; înseamnă stabilirea unei cumpene drepte între prețurile produselor țărănești și cele ale articolelor industriale de care au nevoie la rândul-le țăranii, punând pe temelii trainice aprovizionarea țărănimii prin cooperative. A apăra și a întări proprietatea țărănească înseamnă a „înzestra agricultura cu mijloace moderne de exploatare a pământului, prin organizarea aprovizionării

gospodăriilor cu mașini, îngrășăminte chimice, materiale de construcție și altele”.

În ce privește creșterea vitelor „țelul spre care tinde Blocul Partidelor Democratice este ca niciunei gospodării țărănești să nu-i lipsească vitele de muncă și tot ceea ce poate îmbunătăți starea materială a sătenilor”.

În slujba gospodăriilor agricole, în slujba proprietății țărănești, prevede Platforma, va fi pus întreg aparatul agronomic, iar țărani înșiși vor fi învățați cum să-și lucreze mai bine pământul.

* * *

Am văzut cât de desconsiderați au fost de regimurile „istorice” meșteșugarul, micul industriaș, micul negustor, care constituiau simple mase de manevră, cu atât mai lesnicios susele cu cât ele se aflau, permanent, la remorca mării industriei și a băncilor.

Ne gândim la meșteșugarul care trăia sub loviturile permanente ale mării industriei; la micul industriaș posesor al unui atelier clădit cu trudă; la situația micului negustor în fața marelui magazin. Ei erau la discreția totală a marilor întreprinderi care-i puteau distruge oricând și oricum și cari au și distrus în bună parte proprietatea acestor categorii sociale.

După venirea sa la putere, guvernul dr. Petru Groza a luat măsuri, menite să apere proprietatea acestor categorii de lăcomia speculanților și a marilor întreprinderi cu conducere reacționară.

A sprijinit asociațiile meșteșugarilor organizați în Uniune și Federație.

A sprijinit aprovizionarea cu materii prime a micilor producători, precum și ajutorarea lor cu credite.

A intervenit în reglementarea relațiilor dintre micii și marii întreprinzători în vederea unei bune repartiții a materiilor prime.

A făurit legi economice menite să ușureze situația micilor patroni prin stăvilirea degringoladei prețurilor, prin apariția

pe piață a mărfii ascunse, prin distribuirea după un plan rațional a materiei prime și a semi-fabicateilor.

Platforma-Program a Blocului Partidelor Democratice deschide micilor patroni noi perspective de apărare și prosperitate a proprietății lor, căci, oglindind preocupările de căpetenie ale acestei categorii, își propune :

„Măsuri pentru repartizarea materiilor prime și mărfurilor necesare, precum și acordarea de credite eftine”.

„Se vor simplifica formalitățile, pentru ușurarea exercitării profesiunii, printr'un regim fiscal just și se vor desființa registrele inutile”.

„Vor fi consultați, în cadrul organelor de Stat, meseriașii, micii industriași și comercianții, în vederea soluționării problemelor care îi interesează. Organizațiile lor profesionale vor fi reprezentate la distribuirea mărfurilor și materiilor prime”.

* * *

In ceea ce privește pe muncitorii manuali și intelectuali, căroro guvernul dr. Petru Groza le-a asigurat deplina libertate de organizare sindicală, Blocul Partidelor Democratice a ținut seama, așa cum e și normal, de marele rol pe care aceștia îl au în opera de reconstrucție a țării și de consolidare a democrației, fapt care îndreptățește această muncitorime să aibă o viață demnă.

Platforma-Program prevede și realizarea unui vechi deziderat :

„Achiziționarea de terenuri și construirea de locuințe muncitorești în centrele industriale, cu înlesniri de plată pe termen lung și care să devină proprietatea salariaților”.

Potrivit hotărârii de a purcede imediat la înfăptuirea Platformei, guvernul a și început lucrările pentru construirea de locuințe pentru muncitori și funcționari.

Cunoscând condițiile moștenite dela guvernările istorice în care trăește cea mai mare parte a muncitorilor manuali și intelectuali, lipsiți de cel mai elementar confort și fără posibilități de a respecta cele mai elementare reguli de igienă, con-

struirea de locuințe ce vor fi date în deplină proprietate înseamnă un mare bine pentru clasa muncitoare.

* * *

În fața acestui Program în curs de realizare în care este angajat Partidul Comunist împreună cu celelalte partide democratice merit să satisfacă nevoile cele mai arzătoare ale maselor largi, „istoricii” vin cu promisiuni vagi și demagogice.

Dar experiența trecutului a învățat poporul nostru să-și dea seama că „promisiunile” lor nu sunt decât cântecul de sirenă al dușmanilor democrației, al dușmanilor poporului.

Și la întrebarea: dar oare ce urmăresc „istoricii” în încercarea lor disperată de a îndepărta poporul de pe făgașul firesc al progresului, — răspunsul este :

Ei vor să ia înapoi pământurile țăranilor.

Ei vor să poată ruina din nou pe micul patron.

Ei vor să răpească cuceririle câștigate de muncitorii manuali și intelectuali.

Ei vor ca poporul român să fie „popor sărac în țară bogată”.

Dar Blocul Partidelor Democratice, — la care participă activ P.C.R. — care a înscris în fruntea Platformei-Program lupta pentru „respectarea proprietății individuale și asigurarea condițiilor necesare pentru întărirea și ridicarea bunei stări materiale a familiei și națiunii”, sprijinit de masele largi, îi va zdrobi în bătălia alegerilor.

În primele rânduri ale acestei bătălii este Partidul Comunist Român, consecvent pe linia apărării și întăririi avutului celor ce muncesc cu brațul sau cu mintea, a tuturor celor ce muncesc în folosul poporului.

Platforma va fi înfăptuită și poporul român va deveni — așa cum a spus tov. Ana Pauker.

„ÎN ȚARĂ BOGATĂ, POPOR BOGAT”.